

Soita isälle

Jos poljen lujaa, Yu ajatteli, ehdin kotiin ennen kuin kadut tulvivat.

Julie Cornelius-Huang

(Perustuu tositahtumaan)
Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

”Olkaa – – rohkealla mielellä, sillä minä johdatan teitä” (OL 78:18).

Yu astui ulos koulusta kiireiselle jalkakäytävälle. Hänen päänsä oli täynnä matematiikkaa ylimääräisen tunnin jälkeen. Ihmiset kiiruhtivat ohi sateenvarjoineen. Suuria pisaroita satoi rankasti, ja katu oli aivan märkä.

Yun ystävä Lin astui ulos Yun viereen. ”Sinun pitäisi soittaa isäsi hakemaan sinut”, Lin sanoi. ”Opettaja Zhang sanoi, että joissakin osissa kaupunkia tulvii.”

”Kyllä minä pääsen kotiin itsekseni.”

”Mutta katso kaikkea tuota vettä!”

Lin sanoi osoittaen vettä, jota virtasi nopeasti viemäriin.

Hetken aikaa Yulla oli hassu tunne. Oliko Lin oikeassa? Ehkä hänen pitäisi soittaa isälle ja pyytää kyytiä kotiin, ennen kuin kadut tulvivat.

Mutta Yulla oli ollut isän kanssa riitaa eilen illalla, ja hän oli yhä vihainen. Hän ei halunnut pyytää isältä apua.

Yu avasi pyöränsä lukon ja hyvästeli Linin. *Jos poljen lujaa*, hän ajatteli, *ehdin kotiin ennen kuin kadut tulvivat.*

Hän polki lujaa, mutta pian hänen käsiään paleli, hänen vaatteensa olivat likomärät ja hän oli aivan uuvuksissa. Jälleen kerran mieleen tuli ajatus soittaa isälle. Tuliko tunne Pyhästä Hengeltä? Lähetysaarnajat, jotka olivat kastaneet hänet, olivat sanoneet, että Pyhä Henki voisi olla hänen oppaanaan. Yu vilkaisi taivaalle. Se oli niin harmaa, ettei hän nähnyt rakennusten yläosia. Mutta hän oli yhä vihainen isälle.

Yu ei välittänyt tunteesta vaan jatkoi polkemista. Vesi nousi niin korkealle, että kauppiat sulkiivat myymälänsä. Aasukkaat siirsivät tavaroitaan ylempiin kerroksiin. Yu näki erään äidin työntävän kahta lastaan eteenpäin tulvavedessä pienellä muoviveneellä.

Veden noustua nyt yli nilkkojen Yu ei pystynyt enää polkemaan pyörällään. Hän nousi pyörän selästä ja ryhtyi työntämään sitä. Nyt oli luultavasti liian myöhäistä soittaa isälle, ja sade vain jatkui. Ukkonen jyrähti ja salama välähti hänen yläpuolelleen. Yu alkoi pelätä. Ja hän oli tosi väsynyt! Hän katsoi eteenpäin. Koti oli vielä kaukana. Hänen ei olisi pitänyt olla piittaamatta Pyhästä Hengestä pelkän typerän riidan vuoksi.

Yu pysähtyi pitämään lyhyen rukouksen. Hän ei kuullut omaa ääntään sateelta ja ukkoselta, mutta hän tiesi, että taivaallinen Isä kuulisihan hänet.

”Taivaallinen Isä”, Yu rukoili. ”Autu minua pääsemään turvallisesti kotiin.” Kun hän lopetti, hän tunsu itsensä riittävän voimakkaaksi jatkamaan matkaa.

Viimein Yu näki kukkulalla olevan kotinsa. Kylmissään, väsyneenä ja jotenkin toisen kenkensä hukanneena Yu rämpi ylös kukkulaa. Hän näki isän odottavan häntä ulkona. Isä kiiruhti kukkulaa alas hänen luokseen roiskuttaen juostessaan vettä.

Ehdittyään Yun luokse isä kietoi kätensä Yun ympärille. ”Olin niin huolissani!” isä sanoi. ”Sinun olisi pitänyt soittaa minulle!”

”Minä luulin, että me olemme suutuksissa toisillemme”, Yu sanoi.

”Minä en ole koskaan niin suuttunut, etten auttaisi sinua”, isä sanoi. Sitten hän otti Yun pyörän ja työnsi sen koko loppumatkan ylös kukkulalle.

Vaikka ukkonen kaikui korkeiden rakennusten välissä ja satoi kaatamalla, Yun sydämen täytti lämmin tunne. Hän tunsu rauhaa ja turvaa seuratessaan isää kotiin. ●

”Isämme taivaassa tiesi, että kuolevaisuudessa me kohtaisimme haasteita – –. Antaakseen meille kuolevaista voimaa ja jumalallista johdattusta Hän varasi meille Pyhän Hengen.”

Vanhin Ronald A. Rasband kahden toista apostolin koorumista, ”Saakoon Henki ohjata”, *Liahona*, toukokuu 2017, s. 93.